

Kantoi tuuli tumman laulun,
saapui kaukainen sanoma:
Merehen on mennyt päivä,
kadonnunna kultakehrä,
alle aaltojen paennut.

Verkkaan vierivät päivät, viikot,
vuodet vielä verkkaisemmin.
Elit aina unten mailla
kodin rakkaan kunnahilla
kukkanurmia ihaillen,
pihapuita kuulostellen,
aistimassa aallon ääntä.
Lempirantaan laineet lauloi,
tuttavalleen tuulet kuiski,
sommelmasti soitti koivut,
pensaat sointuja viritti.

Istuit siellä, kulki muistot
elon vuosiin pitkän liiton.
Lapset kasvoi maailmalle,
kaksin kuljitte käsikkäin,
kodin kauniin pystytitte,
rakensitte rakkaan konnun
iltahetkien varalle.
Sitä taidoin hoitelitte.
Rakas poistui kauan sitten,
viimeinen kun iltahuuto
kutsui pitkän matkan miehen
ikipäivien lepohon.

Raadoit vuodet muita varten,
muiden vuoksi työsi toimit,
muiden ihmisten iloksi.
Sydämessä Sulla loisti
liekki muita lämmittävä,
muita auttava ajatus.
Läheisille annoit aina
rakkautta suuren siivun,
sydämessä kypsyyttä
loputonta hellää mieltä.
Unelmat ja uhraukset
joskus kantoivat satoa
sydämissä muistavissa,
aatoksissa armahissa,
lähimmäistesi parissa.

Murheellisen viestin kuulin

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Merehen on mennyt päivä.